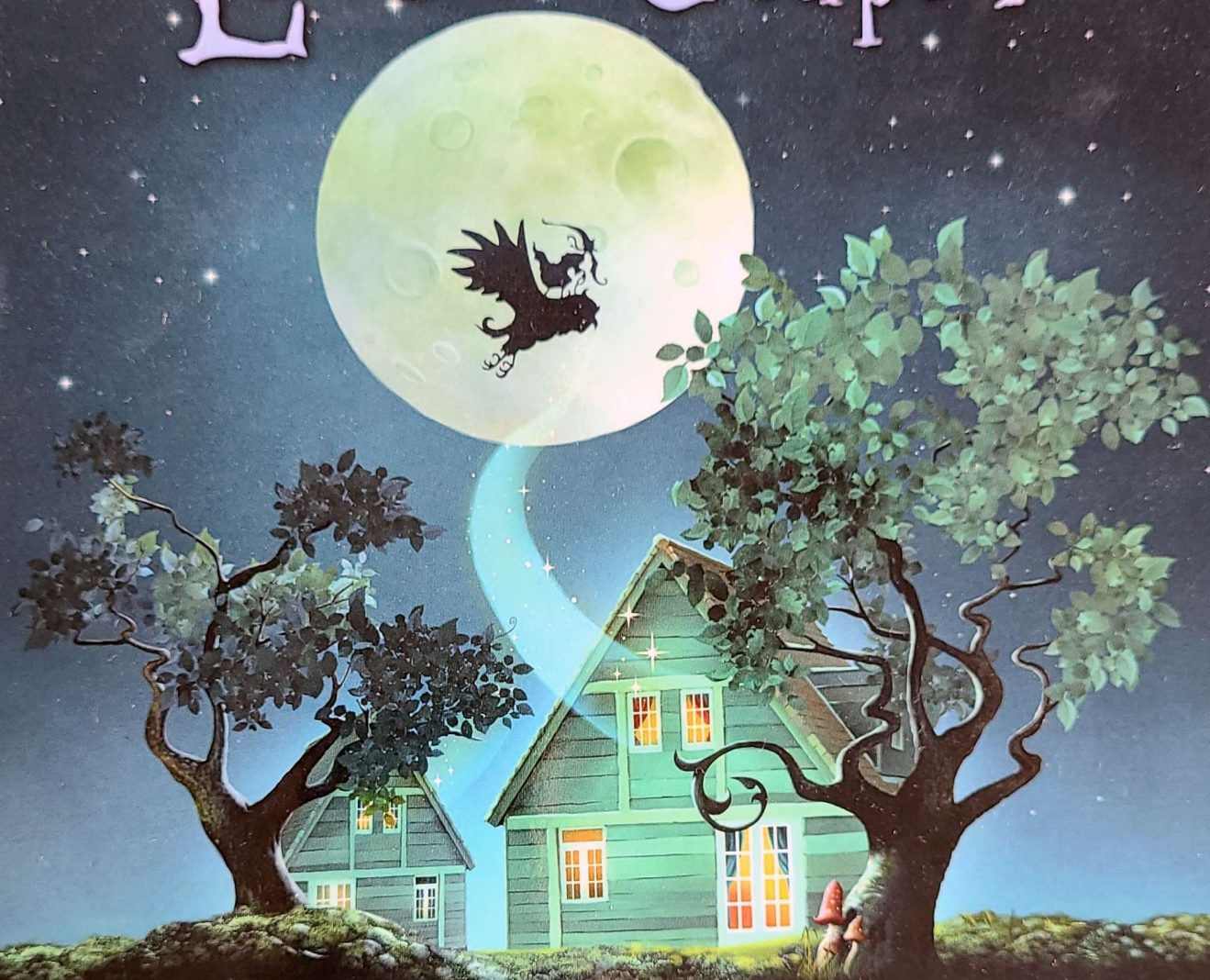
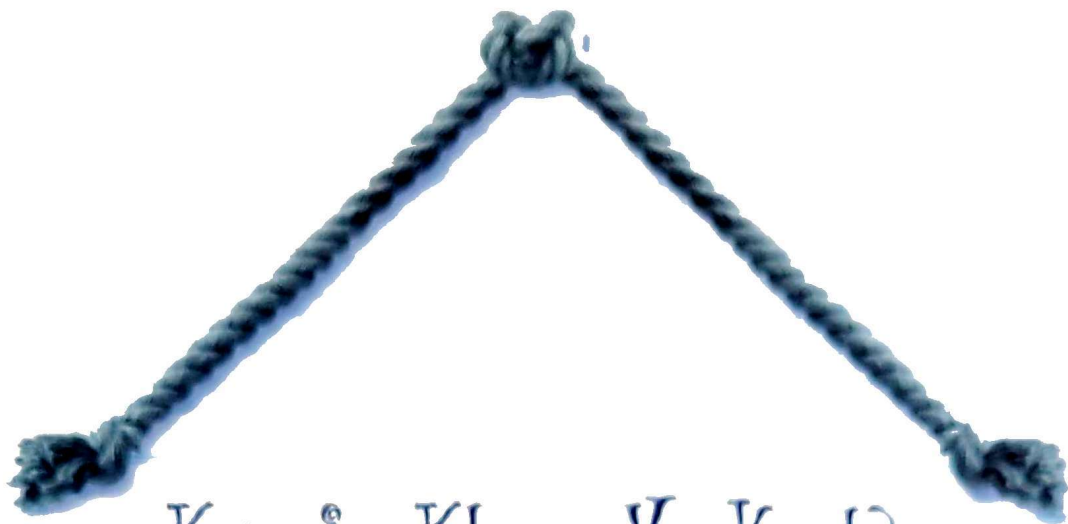


Lekker Slapen



met Klaas Vaak



Ken je Klaas Vaak al?

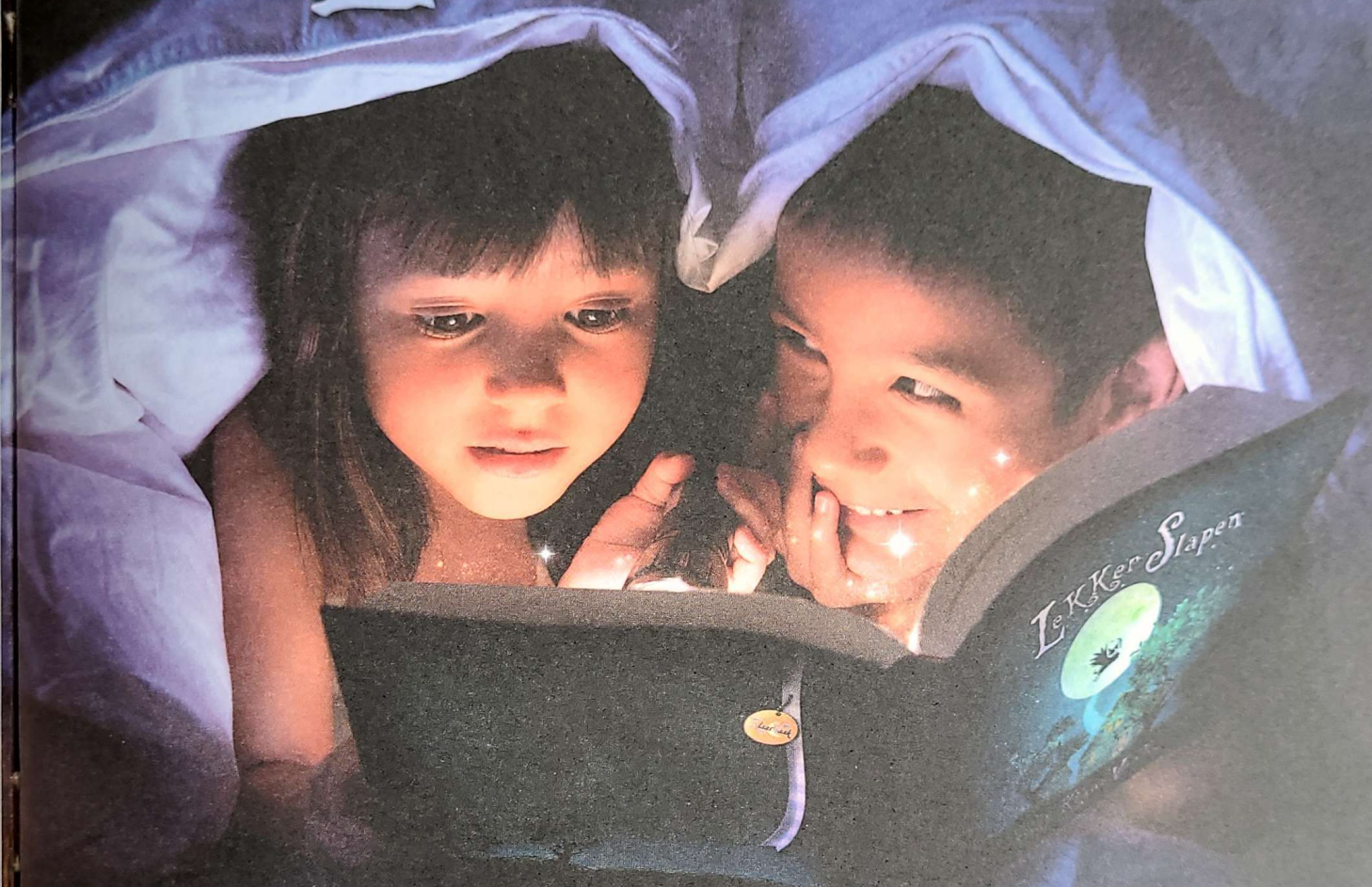
Verscholen in Efteling Bosrijk staat het sprookjesachtige zandkasteel van Klaas Vaak. Elke dag komt deze vriendelijke kindervriend in actie. Klokslag kinderbedtijd vliegt hij op zijn uit

Ochoc Houdoc naar de slaapkamers van kinderen.

Daar strooit hij een vleugje van zijn magisch slaapzand en zorgt zo dat ze de mooiste dromen dromen. Wie weet beleeft jij vannacht ook wel een wonderlijk avontuur met Klaas Vaak!



Lekker Slapen



met Klaas Vaak



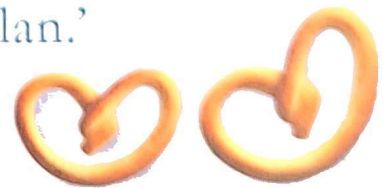


Hans en Grietje

Aan de rand van een groot bos woonde eens een houthakker met zijn vrouw en twee kinderen Hans en Grietje.

Op een dag was al het geld op. ‘Er is maar één oplossing’, zei de vrouw van de houthakker. ‘We brengen Hans en Grietje heel ver het bos in en dan laten we ze achter.’ De man stribbelde tegen maar de vrouw kreeg haar zin. Ze was niet de echte moeder, maar de stiefmoeder van Hans en Grietje. Ze wist niet dat Hans had alles gehoord.

De volgende dag gingen ze op pad met alleen een stuk brood voor onderweg. ‘Geef gauw je brood, Grietje’, fluisterde Hans. ‘Ik heb een plan.’





Na een tijdje kwamen ze bij een open plek. 'Rusten jullie hier maar even uit', zei de vrouw, 'We zijn zo terug.'

Dat was natuurlijk helemaal niet waar, en na een lange tijd vielen Hans en Grietje in slaap.

Toen ze wakker werden was het nacht.

'Kom Grietje, we gaan naar huis', zei Hans.

Maar de vogels hadden alle kruimels opgegeten!

Ze raakten alleen maar verder verdwaald. Plotseling zagen ze tussen de bomen een huisje. Het dak was van krakelingen en speculaas, bezaaid met pindarotsjes, zuurtjes en toverballen. Hmm...wat lekker!

Hans brak net een stuk speculaas van het huisje, toen er een stemmetje



klonk: 'Knibbel knabbel knuisje, wie knabbelt daar aan mijn huisje?'

'Kom maar binnen, ik heb nog meer lekkers, hoor', zei een oud vrouwtje. Ze gingen naar binnen, maar toen viel de deur met een klap achter hen in het slot. Ze waren in het huis van een gemene heks.

'Hebbes, ik ga jou opeten', zei ze tegen Hans.

In de weken die volgden zat Hans in een kooi en werd vetgemest door de heks. Om te voelen of hij al dik genoeg was kneep de heks elke dag even in de wijsvinger van Hans.

Blijkbaar had de heks niet zo'n goede ogen, want wat ze niet in de gaten had, was dat Hans, die al behoorlijk dik werd, telkens een dun kippenbotje tussen de tralies door stak.





Op een dag vond ze dat het tijd was. 'Steek de oven eens aan, meisje'. Grietje schrok zo dat het haar niet lukte. De heks werd ongeduldig: 'Aan de kant, domme gans!' Maar toen de heks zich voorover boog om in het vuur te poken, nam Grietje een aanloop... BAM! Met al haar kracht duwde ze de gemene heks de oven in. Meteen sloot Grietje het deurtje. De heks zat opgesloten.

Grietje aarzelde geen seconde meer en bevrijdde haar broer. Ze liet hem zien wat ze in het huisje



van de heks had gevonden: een heleboel prachtige edelstenen. Zo'n rijkdom had hij nog nooit gezien. 'En nu meteen naar huis,' zei Grietje.

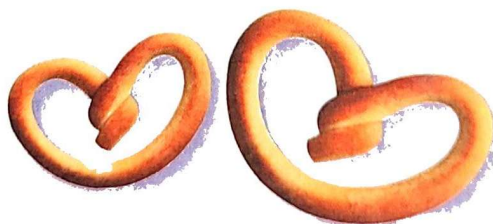
Al snel vonden ze de weg terug naar huis. Vader hilde van geluk. 'O, ik schaam me zo dat ik jullie in de steek heb gelaten! Ik had er zo'n spijt van, dat ik jullie stiefmoeder voorgoed heb weggestuurd.'

Toen lieten Hans en Grietje de edelstenen zien.

'Kijk vader, al onze geldzorgen zijn voorbij!'

'Wat geweldig,' zei de houthakker. 'Maar het mooiste is dat ik jullie terug heb.'

En met zijn drieën leefden ze nog lang en heel gelukkig.





Schrijf hier jouw
mooiste droom op...



Kleurplaat



Klaas Vaak





Doornroosje

Er waren eens een koning en een koningin.
Zij hadden een grote wens. Ze wilden heel graag een kindje.

Op een mooie dag, toen alle rozen van het paleis bloeiden, ging de wens in vervulling. Er werd een prachtig prinsesje geboren. In het hele land was het feest en iedereen mocht naar het paleis komen. Ook alle goede feeën. Helaas was de koningin één fee vergeten uit te nodigen.

Toen het feest in volle gang was, en net op het moment dat de feeën hun wensen uitspraken voor het prinsesje, sloegen met een klap de paleisdeuren open. Daar was de vergeten fee.



‘Ik heb ook nog een wens voor het prinsesje.’
Op de dag dat ze vijftien jaar wordt, zal ze zich
prikken aan een spinnenwiel en sterven.’

Doornroosje begon hartverscheurend te huilen.
Gelukkig had de jongste fee nog geen wens gedaan.
‘Nee! Dat mag niet gebeuren’, sprak een kleine fee.

‘Ik heb mijn wens nog niet
uitgesproken. De prinses zal
niet sterven, maar honderd jaar
slapen.’ En ze zwaaide met haar
toverstaf. Doornroosje stopte
onmiddellijk met huilen.

De koning gaf opdracht om alle
spinnewielen in het land te
verbranden en dat gebeurde.
‘Er is nu in het hele land geen





spinnewiel meer te vinden,' zei hij. 'Mijn dochter zal zich dan ook niet kunnen prikken.'

Op de dag van haar vijftiende verjaardag zwierf de prinses rond in het paleis. Zo kwam ze in een kamer waar een oud vrouwtje zat te werken aan een spinnewiel. Verbaasd keek Doornroosje ernaar.

Vriendelijk vroeg het vrouwtje aan Doornroosje:

'Wil je het ook eens proberen?' 'Graag,' zei

Doornroosje en ze pakte de spinspoel vast... 'Au!'

Ze prikte zich aan de naald.

Doornroosje was in een diepe, diepe slaap gevallen.

Ze hoorde niet eens meer hoe de oude vrouw

lachend vertrok: 'Het is gelukt, hahaa!'



Het was de dertiende fee die naar het kasteel was gekomen om haar kwade wens uit te laten komen. Als door een wonder viel iedereen in het paleis samen met haar in slaap en groeide er een dikke rozenhaag rondom het kasteel.

Op een dag kwam er een knappe prins aan bij het kasteel. Hij had gehoord van de mooie prinses die honderd jaren lang zou slapen. Hij trok zijn zwaard en wilde meteen de eerste doornstruik te lijf gaan. Toen gebeurde er iets wonderlijks: de rozenstruiken weken uiteen en zo ontstond er een pad dat de prins rechtstreeks naar het kasteel bracht.

In de kamer met het spinnewiel vond hij Doornroosje. Hij móést haar gewoon kussen. Onmiddellijk deed ze haar ogen open, ze werden op slag verliefd. Op hetzelfde moment werden ook alle





andere kasteelbewoners wakker. Het werd een onvergetelijke dag en het duurde niet lang of er werd weer feestgevierd, want de prins en Doornroosje gingen trouwen.

En ze leefden nog lang en gelukkig.







RoodKapje

Er was eens een klein meisje, dat Roodkapje heette. Ze werd zo genoemd omdat ze altijd en overal een rood mutsje droeg. Het rode mutsje had ze gekregen van haar grootmoeder, van wie ze erg veel hield. Op een dag vroeg moeder aan Roodkapje of zij haar zieke grootmoeder die in het bos woonde, een mandje met lekkere dingen wilde brengen.

‘Blijf goed op het pad, dan zul je niet verdwalen en kom je vanzelf bij oma. En pas op, er is een wolf in het bos’, zei moeder. Roodkapje was helemaal niet bang voor wolven en vrolijk ging ze op pad.

Na een tijdje sprong er opeens een groot harig beest voor haar voeten. Oei..! Het was de wolf.



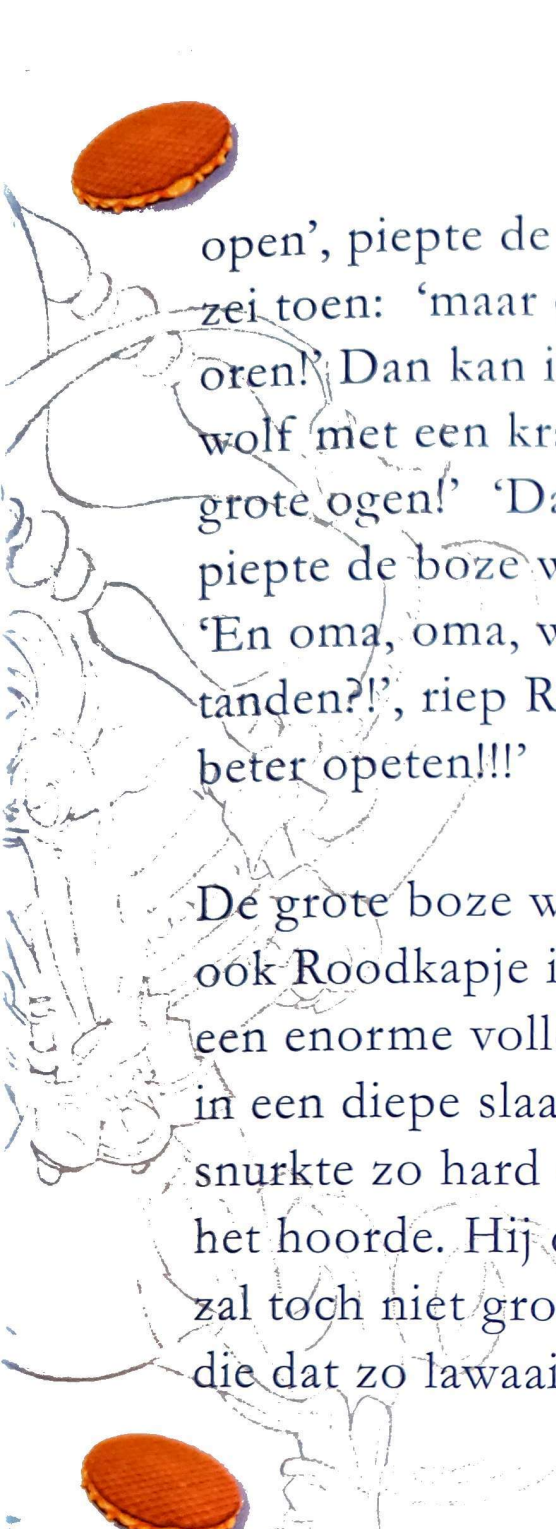


De gemenerik vroeg wat Roodkapje ging doen. 'Naar grootmoeder koekjes brengen', antwoordde Roodkapje geschrokken. Snel bedacht de wolf een list. 'Zou je niet wat bloemen plukken voor je oma, dat vindt ze vast heel leuk.' Ondertussen rende de wolf naar het huisje van grootmoeder. 'Wie is daar?' 'Ik ben het, Roodkapje', zei de sluwe wolf. 'Kom dan maar binnen', zei grootmoeder. Dat had ze beter niet kunnen doen. Met een grote hap at de wolf haar op. Met huid en haar. En hij trok snel haar nachtjapon aan en zette haar slaapmuts en haar brilletje op. Daarna ging hij in bed liggen en wachtte op Roodkapje...

Even later kwam Roodkapje aangewandeld. 'Wie is daar?' Roodkapje kon aan oma's stem wel horen dat ze ziek was. 'Ik ben het Roodkapje.'

'Trek maar aan het touwtje, dan gaat de deur vanzelf





open', piepte de wolf. Roodkapje was even stil en zei toen: 'maar oma', wat heeft u opeens een grote oren! Dan kan ik je beter horen, m'n kind!', zei de wolf met een krakerige stem.'En oma wat hebt u een grote ogen!' 'Daar kan ik je beter mee zien, liefje, piepte de boze wolf.

'En oma, oma, wat heeft u toch verschrikkelijk grote tanden?!', riep Roodkapje uit. 'Daarmee kan ik je beter opeten!!!'

De grote boze wolf verslond ook Roodkapje in één hap. Met een enorme volle buik viel hij in een diepe slaap. De wolf snurkte zo hard dat een jager het hoorde. Hij dacht: 'dat zal toch niet grootmoeder zijn die dat zo lawaaiig slaapt?'



De jager ging zachtjes grootmoeders huisje binnen en zag de wolf liggen. Hij kon wel raden wat er was gebeurd, want de buik van de wolf was enorm dik.

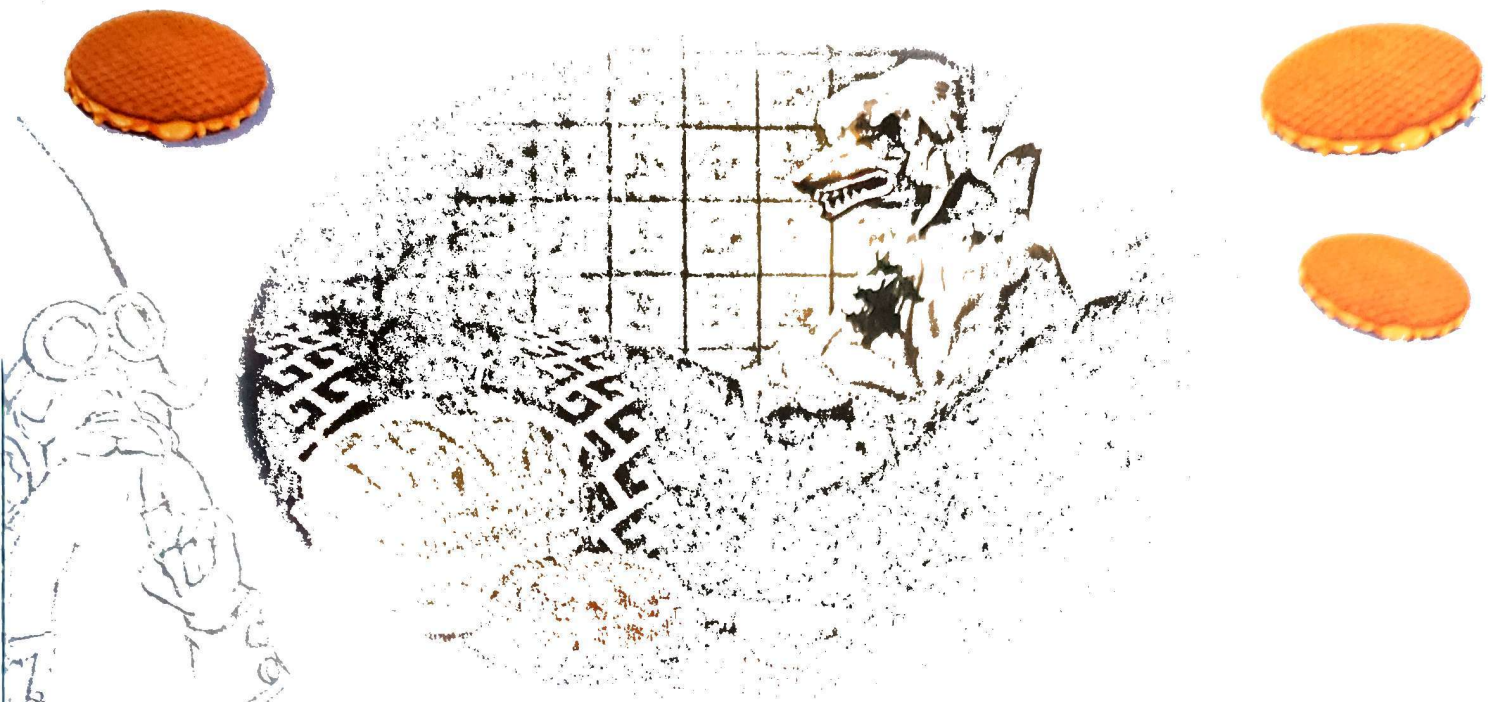
Even later kon de jager Roodkapje en grootmoeder redden door de buik van de wolf open te snijden. Hij stopte snel stenen in de buik van de wolf en naaide 'm weer dicht.



Niet veel later werd de wolf wakker. Hij had vreselijke dorst en een enorme buikpijn. Moeizaam strompelde hij naar de drinkput, naast grootmoeders huisje. 'O wat voel ik me beroerd. Ik heb iets doms gedaan. Nooit meer eet ik mensen op, daar kun je van op aan.'

En inderdaad, van de wolf hebben ze nooit meer iets gezien of gehoord. En dankzij de goeie zorgen van





haar kleindochter werd grootmoeder gelukkig snel
weer beter.

En Roodkapje? Zij is sinds dit avontuur nooit meer
van het pad afgedwaald.

Ze leefden samen nog lang en gelukkig.



Slaapliedje

Kriebel kriebel oogjes toe
ga maar slapen je bent al moe
kriebel kriebel zand gestrooid
want Klaas Vaak vergeet jou nooit
kriebel kriebel oogjes toe
ga maar slapen je bent al moe





Sleep Log